

گزارش جلسه بحث و گفتگو در پاریس به مناسبت ۱۵ فوریه روز همبستگی جهانی با کارگران ایران

اتحاد بین المللی...

ششم اسفند ماه هشتاد و پنج

در روز پنج شنبه ۱۵ فوریه ۲۰۰۷ در پاریس و به مناسبت «روز همبستگی جهانی با کارگران ایرانی» جلسه ای به ابتکار «اتحاد بین المللی برای حمایت از کارگران ایران (کمیته پاریس) و با همیاری سندیکای عمومی کارگران فرانسه (س ژت) برگزار شد.

در این جلسه که با حضور اعضای سندیکای س ژت، فعالان کارگری فرانسوی و ایرانی و نیز ایرانیان مقیم پاریس صورت گرفت.

در ابتدای گردهم آیی مجری برنامه گزارشی از وضعیت عمومی اقتصادی در ایران ارائه داد. آنگاه ترجمه بخش های مهمی از آخرین اطلاعیه «سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهرانی و حومه» که همان روز منتشر شده بود به اطلاع حاضران رسید.

پس از آن سخنرانان به ترتیب پشت تریبون قرار گرفتند.

نخست یدالله خسروشاهی به معرفی جنبه های تاریخی، سیاسی، اقتصادی و تشکیلاتی کارگران پرداخت. وی با توضیح چگونگی دست اندازی حکومت بر محیط های کارگری از طریق تشکل هایی مانند «خانه کارگر» و «انجمن های اسلامی» در سالهای نخست اول انقلاب، به وضعیت اقتصادی فاجعه بار کارگران کشور اشاره کرد. حاضران در این جلسه از شنیدن این نکته بسیار متعجب شدند که سطح دستمزدها به نسبت ۲۸ سال پیش نه تنها افزایشی نداشته است بلکه با کاهش ۴۸ درصدی مواجه شده است. موضوع عدم اجرای قانون کار در ۹۶ درصد کارگاههای زیر ۱۰ نفر بسیار برجسته شد.

در زمینه ی سیاسی به سرکوب نهادینه و پیوسته ی کارگران اشاره شد و اینکه چگونه حکومت ایران مانع از شکل گیری هر نوع حرکت مستقلی در این سالها شده است. پس از آن به جنبه های سازماندهی تشکل های مستقل کارگری اشاره گردید و اینکه کارگران ایران سرانجام موفق شدند پس از بیست و پنج سال سرکوب از مبارزه ی مخفی کارگری بیرون آیند و در چارچوب سندیکای شرکت واحد، به عنوان یک مثال موفق، به طور علنی و با نام و هویت خویش به فعالیت بپردازند.

یدالله خسروشاهی آنگاه موانع عمده ای را که بر سر راه تشکل یابی مستقل کارگران در ایران برشمرده و با ذکر ده مورد از آنها به سرکوب شدید، خصوصی سازی های فاجعه آمیز و موانع قانونی موجود بر سر راه ایجاد تشکلات کارگری در صنایع بزرگ اشاره کرد.

وی در پایان با بیان این نکته که سندیکای کارگران شرکت واحد تهران و حومه هم اکنون عضو رسمی سندیکای آی

تی اف می باشد خواهان آن شد که امسال در اجلاس ماه ژوئن سازمان بین المللی کار در ژنو به جای دادن کرسی ایران به باصطلاح نمایندگان کارگری، که از طرف دولت ایران فرستاده می شوند، کرسی ایران به کارگران سندیکای واحد سپرده شود تا بتوانند صدای واقعی کارگران ایران را به گوش جهانیان برسانند.

خسروشاهی در پایان ضمن تشکر از حمایت های س ژت از کارگران ایرانی خواهان تداوم و گسترش این حمایت ها شد و آنرا نمودی از همبستگی جهانی طبقه کارگر دانست.

سخنران دوم برونو دالبرتو مسول بخش بین الملل فدراسیون حمل و نقل س ژت بود که در سخنان خود بر همبستگی بین المللی با کارگران در سراسر جهان به عنوان یک سنت و یک ارزش در سندیکای س ژت تاکید کرد و به دادن گزارشی از تماس ها میان بخش حمل و نقل س ژت با فعالان سندیکای شرکت واحد پرداخت و متن یکی از نامه های رد و بدل شده در این ارتباطات را برای حاضران خواند.

سخنران سوم ژان فرانسوا کوربه مسؤل فعالیت های اروپا و مدیترانه و جهان عرب در سندیکای س ژت بود. [1] وی در سخنرانی خود نخست خشنودی خویش را از عملکرد «اتحاد بین المللی برای حمایت از کارگران ایران» ابراز داشت و در این مورد به دو نکته اشاره کرد: نخست اینکه «اتحاد» به عنوان یک واسطه امکان برقراری ارتباط مستقیم میان آنها و فعالان سندیکاهای کارگری در ایران را فراهم ساخته است و دوم اینکه از زمانی که این ارتباط بوجود آمد «اتحاد» به نقش واسطه ای خویش اکتفا کرده، خود را کنار کشید و به دنبال آن نبوده که در این میان نوعی بهره برداری سیاسی کند. وی به عنوان یکی از مسولان س ژت روی این مسئله تاکید کرد که سندیکای س ژت به عنوان یک تشکیلات کارگری فرانسوی به دنبال این نیست که در امور سیاسی ایرانیان و یا حتی در امور داخلی سندیکاهای کارگری دخالت ورزد. او گفت که س ژت هیچ اقدامی را که در بیرون از اراده ی نمایندگان کارگران در ایران باشد انجام نخواهد داد.

وی اما تصریح کرد که سندیکای س ژت به همبستگی کارگری در سطح جهانی پایبند است و به همین دلیل نیز ضمن خودداری از دخالت ورزی در امور سایرین، حمایت از دستیابی سایر کارگران ایران به حقوق مدنی، قانونی و صنفی شان را به عنوان یک امر ضروری دنبال می کند. او با بیان این واقعیت که برخی محدودیت ها از حیث مادی و قانونی بر فعالیت های س ژت حاکم است تصریح کرد که مسیر دستیابی به دموکراسی اغلب طولانی و دشوار است زیرا که حکومت ها امکانات و ابزار فراوانی برای سرکوب در اختیار دارند، او به همین دلیل از کارگران ایران خواست که به هیچ بهایی اتحاد و همبستگی داخلی خویش را از دست ندهند و بیان داشت که س ژت نسبت به مسئله حفظ اتحاد درونی کارگران بسیار حساس است.

در پایان ژان فرانسوا کوربه سلام های گرم و رفیقانه ی س ژت را به کارگران ایرانی ابلاغ داشت و به آنها اطمینان داد که س ژت در مبارزه ی آنان برای دموکراسی و آزادی در کنار ایشان قرار دارد.

این گردهم آیی سپس به صورت پرسش و پاسخ و بحث و تبادل نظر پیرامون مسائل کارگری ایران و جهان دنبال شد. در طول این بحث ها ضرورت همبستگی کارگران جهان به عنوان یک سد دفاعی در مقابل تهاجم نئو لیبرالیسم و موج جهانی شدن در ایران و در سراسر جهان مورد نظر قرار گرفت.

در این بحث ها همچنین اهمیت یاری رسانی همه جانبه و فاقد محاسبه گری های تشکیلاتی و گروهی از خارج به فعالان کارگری در داخل بدون دخالت ورزی آشکار سیاسی در مبارزات صنفی و اجتماعی آنها مورد توجه

حاضران بود و در یک کلام اینکه در دوره ی کنونی و برخلاف دهه های گذشته نیروهای چپ و مدافعان محرومان در ایران باید تلاش های عملی و نظری خود را نه بر «رهایی» طبقه ی کارگر بلکه بر «خودرهایی» طبقه ی کارگر متمرکز کنند.

این گروه آبی که از ساعت ۱۹ آغاز شده بود با کف زدن‌ها، تشکر از شرکت کنندگان، سپاس ایرانیان از حمایت های رفقای سندیکایی فرانسوی و دروهای گرم ایرانیان خارج از کشور به یکایک کارگران و فعالان و مبارزان کارگری در ایران در ساعت ۲۲ به پایان رسید.

اطلاع رسانی در باره ی این جلسه از فردای آن روز با مصاحبه با رادیوها و خبررسانی از طریق سایت های اینترنتی آغاز شد و همچنان ادامه دارد.

* *

متن سخنرانی ژان فرانسوا کوربه مسئول امور بین المللی "س ژ ت"

در ۱۵ فوریه شب همبستگی با کارگران ایران در پاریس

دوستان و رفقای عزیز

با تشکر از حضور شما در این میتینگ، اجازه می خواهم که بنام اتحادیه "س ژ ت" ابتدا از دوستان اتحاد بین المللی برای برگزاری این جلسه تشکر کنم. ما به دو دلیل به این ابتکار پاسخ مثبت دادیم:

۱- ما فکر می کنیم که ۱۵ فوریه بعنوان روز همبستگی با زحمتکشان ایرانی یک ابتکار مثبت است که به مبارزات آنها کمک می کند.

۲- ما روش اتحاد بین المللی در پیشبرد کار همبستگی را مورد قبول می دانیم. بر خلاف بعضی از جریان‌ها که از این نقش برای منافع گروهی خود استفاده می کنند، اتحاد بین المللی نقش واسطه ای مثبتی را میان ما و سندیکاهای ایرانی ایفا می کند و کار ارتباطی با داخل را تسهیل می نماید.

مسئله اساسی دیگر این است که اتحاد بین المللی در زمانی که رابطه با فعالین سندیکاها ایرانی مستقیم می شود، به راحتی خود را از صحنه دور می کند. در حالی که دیگران سعی می کنند نقش خود را حیاتی جلوه دهند.

ما نسبت به این مسئله حساسیت زیادی داریم که از همبستگی اتحادیه "س ژ ت" با کارگران ایران استفاده دیگری نشود و فقط اهداف "س ژ ت" در جهت همبستگی کارگری مد نظر قرار گرفته شود.

ما امید داریم که "اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران در ایران" گسترش و تقویت گردد و تبدیل به یک فاکتور مؤثر در جهت منافع مردم ایران مورد استفاده قرار گیرد.

هم اکنون چند سال است که ما از حق آزادی سندیکایی در ایران دفاع می کنیم. از تظاهر کنندگان اول ماه مه سال ۲۰۰۳ دفاع کردیم و هم اکنون از رفقای سندیکای کارگران شرکت واحد حمایت می کنیم.

طی این چند سال ما در گردهمایی هایی در این رابطه شرکت کردیم. طومار جمع آوری کردیم. کمک مالی برای رفقا ارسال داشتیم که هنوز در این زمینه بایستی خیلی کار کنیم. چرا که این کمک ها نسبت به نیازهای آنها بسیار ناچیز بوده است.

وضعیت دموکراسی در ایران خیلی فاجعه بار است. ولی این مسئله ما را مأیوس نخواهد کرد و تلاش خواهیم کرد حمایت و همبستگی خود را گسترش دهیم.

کار همبستگی ما روی اهداف مشخصی به پیش می رود. ما نه یک حزب سیاسی هستیم و نه یک سازمان ایرانی که وظیفه دادن یک برنامه مشخص برای کشور را داشته باشد. ما یک سندیکای فرانسوی هستیم و بر همین مبنا مدافع ارزش های مشخص جهت پیشبردن کار حمایت های بین المللی با شیوه مشخص هستیم. بر همین مبنا حمایت از منافع کارگران را جزء جدا ناپذیر آزادی سندیکایی می دانیم. بر اساس این دیدگاه ما طبیعتاً بدنبال آن هستیم که در تمامی کشورهای جهان حقوق سندیکایی و حقوق کارگران جهت سازماندهی خود بشکل آزادانه و تصمیم به ایجاد تشکل برسمیت شناخته شود و این مسئله را بعنوان اولین ضرورت کار همبستگی در دستور کار خود قرار داده ایم. تاریخ اتحادیه ما این را ثابت کرده است که ما هیچوقت فعالیت های ملی را از فعالیت های بین المللی مان جدا نکرده ایم. از نظر ما این دو نه تنها با هم هیچ تضادی ندارند، بلکه همدیگر را تکمیل می کنند. مجدداً بر این نکته تأکید می کنم که بُعد فعالیت بین المللی ما نبایستی در جهت منافع گروهی مورد استفاده قرار گیرد.

برای سندیکای "س ژ ت" در این جا نه حمایت از یک فراکسیون و گروه خاص مطرح است و نه ایجاد رقابت میان گروه های مختلف همبستگی.

برای ما اصل عدم دخالت در مسائل داخلی سندیکاهای کارگری یک شرط اساسی است. بر همین مبنا است که نبایستی به ما تهمت دخالت در امور سندیکاها و ضد ایرانی بودن بزنند. چرا که ما از رهبران این کشور خواسته ایم که به مقوله نامه های بین المللی که ایران نیز آنها را امضاء کرده است، احترام بگذارند. در این مقوله نامه ها صریحاً حق تشکیل سندیکا یا پیوستن به یک سندیکا، حق سندیکایی جمع شدن گروه های کارگری در یک فدراسیون و آزادی فعالیت های سندیکایی و حق اعتصاب وجود دارد.

قانون بین المللی و حتا قانون ایرانی جانب کسانی را می گیرد که خواهان برسمیت شناخته شدن آزادی سندیکایی هستند. چندین بار به ما گفته شده که فعالیت های همبستگی ما مشکلاتی ببار می آورد و حتا جان فعالین داخل را به خطر می اندازد. من همین جا تذکر می دهم که اتحادیه "س ژ ت" بر اساس تجربه ای که در این زمینه دارد، بر این باور است که تلاشهای بین المللی نه تنها حمایتی برای مبارزات کارگران محسوب می شود، بلکه برای فعالین داخل امنیت جانی بیشتری ایجاد می کند. همچنین در این زمینه ما بر این باوریم که تنها کسانی که در معرض فشار و سرکوب قرار دارند، بایستی تصمیم بگیرند که روابط بین المللی ایجاد کنند یا خیر. چرا که تنها آنها می توانند درصد خطرات احتمالی این روابط را برآورد کنند. در هر صورت اتحادیه "س ژ ت" بدون تأیید نمایندگان سندیکاهای ایران قدمی برنخواهد داشت.

دوستان عزیز

ما می دانیم که راه رسیدن به دموکراسی هنوز طولانی است. قدرت حاکم همیشه این امکان را دارد که مبارزات را به تعویق بیندازد. حال چه از طریق سرکوب در مراکز کاری یا سرکوب بشکل عمومی در زندگی روزمره مردم. ما همچنین آگاهیم که یکی از سلاحهای رژیم های خودکامه ایجاد تفرقه است. پس بیایید تلاش خود را بکار گیریم تا وحدت خود را حفظ کنیم. اتحادیه "س ژ ت" به نوبه خود نسبت به این مسئله حساس است.

در خاتمه از دوستان ایرانی می خواهم که سلام های گرم ما را به زحمتکشان ایرانی برسانند و به آنها اطمینان دهند که اتحادیه "س ژ ت" همیشه حامی آنهاست که برای دموکراسی و آزادی مبارزه می کنند.

منبع: سایت اتحاد بین المللی در حمایت از کارگران ایران

* * *

[1] متن کامل سخنرانی ژان-فرانسوا کوربه در ادامه ی این گزارش آمده است.

